

[Glistrup.]

over, at regeringens forslag om disse 1.000 kr. i skattefrit dyrtidsvederlag ikke er noget, der er vitaminer i, lige så lidt som der er i det, når hundehvalpen begynder at søge fodring ved at spise sin egen hale, for det er jo simpelt hen det, man her gør. Man siger, at nu kræver vi simpelt hen ind fra skatteyderne sådan en 1.100-1.200 kr. pr. næse, for så bliver der måske 1.000 kr. tilbage, når administrationen har slugt sit, og det deler vi så ud som såkaldt skattefrit dyrtidstilskud. Denne Storm P.-maskine er ikke blot latterlig, den er også direkte skadelig, for vi ved jo alle sammen, hvordan det vil gå: de mennesker, som sidder i gode stillinger, skal nok sikre sig deres dyrtidskompensation ved siden af de 1.000 kr., mens der derimod ikke vil blive en tilstrækkelig hjælp til de mennesker, som virkelig har hjælp behov.

Det er en meget uklog måde at smide om sig med den betrængte statskasses midler på at gå frem via denne fikse eller ufikse idé. Jeg ved ikke, om man skal kalde det det ene eller det andet, jeg vil nødig fornærme nogen, så derfor kan man selv vælge, om man vil kalde det det ene eller det andet, så har vi dækket hele feltet, men det er i hvert tilfælde ikke nogen god idé.

For det femte må jeg for en gang skyld erklære mig enig med en højtstående embedsmand, nemlig monopolrådets formand, professor von Eyben, der har sagt — og det behøver man såmænd ikke have så megen kløgt for at sige — at regeringens forslag om avancestop er noget, som ikke kan tilpasses i det virkelige liv. Det er simpelt hen en ordning, der kan se nok så god og pæn ud på papiret, men bliver meget svær og meget vanskelig at administrere. Vi vil derfor fraråde, at man fortsætter ad den vej.

Den sjette profil, jeg gerne vil tilføre det samlede arbejde, som nu skal udføres, formentlig af repræsentanter for de 112 mandater herinde, som gerne skal vise, at Danmark kan regeres, selv om socialdemokratiet ikke er regeringsdygtigt, er, at disse 112 medlemmer forhåbentlig vil kunne enes om, at det ikke er rigtigt at gennemføre regeringens forslag om at skærpe kapitalvindingskatten fra 65 pct. til 75 pct.

Jeg ved godt, at regeringen har talt noget om, at det skulle ramme spekulanter, men det er forkert; spekulanter omfattes slet

ikke af kapitalvindingsskatte reglerne. Nej, det, det rammer, er først og fremmest generationsskifterne i landbruget, hvor man ved de typiske slægtsgårde har haft små erhvervessummer, eventuelt små vurderinger pr. 13. alm. vurdering, fordi slægtsgårde sjældent er i handelen, og fordi man ved 13. alm. vurdering var beskeden og tilbageholdende i mange egne af landet, hvor slægtsgårde er beliggende. Derfor kommer der så ringe en reguleret anskaffelsessum, og derfor kommer der en stor kapitalvindingsskattepligtig avance netop ved den slags gårde. At belægge det med 75 pct. og endda, som et af de meget få indslag fra regeringens side, lade det gælde ud over den 1. januar 1976 synes vi bestemte ikke fra fremskridtspartiets side er nogen god idé. Når vi ved, at denne kapitalvindingsskat er en af de allervæsentligste faktorer til at skabe og bibeholde arbejdsløshed i dette land, så synes vi, det er en besynderlig idé at skærpe kapitalvindingsskatten, når talen er om at bekæmpe arbejdsløsheden.

For det syvende må man holde op med denne, skal vi sige løse dalren frem og tilbage, som har præget statsfinansernes tilrettelæggelse i den sidste måneds tid eller tre. Vi må simpelt hen ind på en linje, hvor man har et fast parlamentarisk flertal, som påtager sig det fornødne klare baggrundsansvar for, at der bliver dækket, hvad dækkes skal, herunder også forhøjelsen af bundgrænsen, som vi altså helst ser sker fra 9.000 kr. til 19.000 kr. Det må efter vor mening først og fremmest ske ad den vej, at man skærer ned på det offentlige lønbudgetter, som er svulmet op til en alt, alt for stor højde, og dernæst ved, at man skærer ned på det offentlige særligt valutakrævende udgifter.

Disse 7 indslag er altså blot, hvad fremskridtspartiet i første omgang har at byde på i det konstruktive samarbejde, der skal i gang. Vi stiller nu som tilforn ikke nogen ultimative krav af nogen som helst art. Vi er rede til at gå ind i en saglig forhandling til løsning af det, som vi alle sammen ved er nødvendigt for at klare landets problemer, således som statsministeren fremstillede det. Vi går meget gerne i arbejdstøjet.

Vi håber, at hr. Enggaard, der så klart afstak problemstillingen i radioen i går, allerede er klar til at indkalde til udvalgsarbejde, inden dette døgn er gået til ende, såle-